

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/188/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219336
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117219336.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobkyne F. M., O.. XX.XX.XXXX, V. L. XX/XXXX, XXX XX P., D. F., právne zastúpenej JUDr. Michalom Michalovčíkom, advokátom so sídlom Makovická 768/20, 089 01 Svidník, proti žalovanému 1. Endepro, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 35 805 731, právne zastúpenému obchodnou spoločnosťou RR Legal Corp., s. r. o. advokátska kancelária, Humenné námestie 4, Bratislava, IČO: 46 789 634, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 569210913 zo dňa 29.5.2013 v znení: „Za poplatok za garantovanú službu má zákazník počas trvania tejto zmluvy nasledovné výhody. Službu prevencie kumulácie neuhradených splátok prostredníctvom telefonického upozornenia a/alebo listovného upozornenia na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa tejto Zmluvy; podporu prostredníctvom zákazníckej telefónnej linky 0850111104 a kontaktných centier na pobočkách Providentu, ktoré sú Zákazníkovi k dispozícii v úradných hodinách uvedených na webovom sídle www.provident.sk <<http://www.provident.sk>> a to v súvislosti s poskytovaním informácií o úvere a o právach a povinnostiach Zákazníka podľa tejto Zmluvy; službu vyhotovenia duplikátov dokumentov súvislosti so zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia; službu poskytnutia Karty splátok Zákazníkovi ako pomôcku na vedenie záznamov o platbách podľa tejto Zmluvy; na základe písomnej žiadosti Zákazníka, ktorý je v omeškaní s úhradou sumy splatnej podľa tejto Zmluvy najmenej štyri týždne sa Provident zaväzuje akceptovať splácanie tejto sumy v osobitných splátkach rozdelených najviac na obdobie štyroch týždňov a to zároveň si neuplatňujú vo vzťahu k takejto splatnej sume právo na odstúpenie od Zmluvy alebo na úroky z omeškania podľa článku 10“ neprijateľná.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o zabezpečení splátok úveru č. 569210913 zo dňa 29.5.2013 v bode 1.2 v znení: „Zákazník sa zaväzuje za poskytnutie služby podľa odseku 1 zaplatiť Poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 721 eur; zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 12,01 eura a poslednú splátku vo výške 12,41 eura počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere“ je neprijateľná.

III. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 647,60 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 647,60 eura od 4.10.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde dňa 11.8.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 647,60 eura a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Svoju žalobu odôvodnila tým, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 569210913 zo dňa 29.05.2013 (ďalej aj ako „Zmluva“) bol žalobkyni ako dlžníkovi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.400,- eur (ďalej aj ako „úver“), s úrokovou sadzbou vo výške 22,38%, a poplatkom za garantovanú službu vo výške 281,40 eura. Úver mal byť splatený v 60. týždenných splátkach po 31,39 eura, pričom výška poslednej splátky bola 30,99 eura. Ročná percentuálna miera nákladov bola v Zmluve uvedená vo výške 70,38 %. Pri podpise Zmluvy došlo zároveň aj k podpisu Zmluvy o zabezpečení splátok úveru zo dňa 29.05.2013, podľa ktorej mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť odmenu za službu spočívajúcu v preberaní splátok v hotovosti, vo výške 721,- eur (ďalej aj ako „Zmluva o zabezpečení splátok úveru“). Celková suma, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník žalovanému ako veriteľovi zaplatiť, je vo výške 2.604,- eur (1.400,- eur istina, 201,60 eura úroky, 281,40 eura poplatok za garantovanú službu, 721,- eur odmenu za službu zabezpečenia splátok úveru). Zo strany žalobkyne bola žalovanému na vrátenie úveru doposiaľ zaplatená suma spolu vo výške 2.047,60 eura. Ďalej uviedla, že Zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len ako „ZoSÚ“), preto je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov. V zmluve je uvedená výška RPMN 70,38 %. Avšak v skutočnosti je RPMN pri tomto úvere ďaleko vyššia. Žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul odmenu za službu spočívajúcu v preberaní splátok vo výške 721,- eura na základe Zmluvy o zabezpečení splátok úveru, aj keď táto, vrátane poplatku, majú akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia, a navzájom spolu súvisia. Ak by žalovaný predmetnú odmenu vo výške 721,- eur do výpočtu RPMN zahrnul, výška RPMN by bola 151,09 %. Pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky tak uviedla, že podmienka - poplatok za garantovanú službu vo výške 281,40 eura, nebola individuálne dojednaná a spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa, preto podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje neprijateľnú podmienku. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, spočíva aj v tom, že žalovaný si nárokuje poplatok za úkony (služby), ktoré nie sú spotrebiteľovi vopred známe, hoci ich obsah je zaznamenaný v bode 4. druhej strany Zmluvy o úvere. Dojednanie týchto služieb tiež považuje za neurčité a za bežné úkony zo strany nebankových subjektov smerujúce k inkasovaniu svojich pohľadávok (v záujme poskytovateľa úveru), pričom ich spoplatnením sa v skutočnosti len zakrýva zvýšenie úrokov úveru. Poplatok je neprimerane vysoký a značne prevyšuje náklady na „službu“ uvedenú v odseku 1 bodu 4. druhej strany Zmluvy. V skutočnosti však intenzívnejšie telefonáty môžu predstavovať nekalú obchodnú praktiku a je poľutovania hodné, že žalovaný si touto cestou ešte chce nechať toto aj zaplatiť. Najnovšia judikatúra dáva riešenie, ako dospieť k záveru, či ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Porovnáva sa postavenie, ktoré má spotrebiteľ podľa zákona a podľa zmluvnej podmienky, a či zmluvná podmienka takéto postavenie spotrebiteľa oproti zákonu nezhoršuje. Nie je pritom významný finančný rozsah, ktorý spôsobuje zmluvnú podmienku. V tomto prípade zmluvná podmienka postavenie spotrebiteľa evidentne zhoršuje, pretože v porovnaní so zákonom má veriteľ právo len na náklady za službu a tie výšku poplatku za údajnú a pochybnú prevenciu nedosahujú. Poplatok je neprimerane vysoký a podstatne prevyšuje možné náklady na túto údajnú „službu“ uvedenú v odseku 2 bodu 4. druhej strany Zmluvy o úvere. Prípadný telefonát nemôže dosahovať náklady vo výške cca 20 % z úveru. Do pozornosti dala, že poplatok je percentuálne odvodzovaný od výšky úveru a preto je neakceptovateľné, aby u rôznych spotrebiteľov boli rôzne výšky nákladov rovnakých telefonátov. Služba uvedená v odseku 3 bodu 4. druhej strany Zmluvy o úvere spočíva v bežnom okopírovaní, či vytlačení listiny z elektronickej evidencie žalovaného, za minimálne náklady počítané v centoch, a preto je poplatok neprijateľný pre jeho zjavnú neprimeranosť. Pri službe uvedenej v odseku 4 bodu 4. druhej strany Zmluvy tiež fakticky ide o technické vyhotovenie prehľadu platieb z elektronickej evidencie žalovaného, pričom toto je spojené s minimálnymi nákladmi v centoch (vrátane poštovného), a preto je poplatok vo výške cca 20% z úveru neprijateľný pre jeho zjavnú neprimeranosť. Výška poplatku je priamo odvodená od výšky poskytnutej istiny úveru, avšak podrobnosti a dôvody mechanizmu, ktorý mení reálnu výšku poplatku pre každého prijímateľa úveru zvlášť, známe nie sú. Pokiaľ ide o odmenu za zabezpečenie splátok úveru tak táto je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. V skutočnosti ani táto služba nebola individuálne dojednaná a žalobkyňa nebola oboznámená s možnosťou splácať úver aj inou formou. Dojednanie tejto služby spôsobuje tiež hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa, preto podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje neprijateľnú podmienku. Zmluva o zabezpečení splátok úveru je napriek svojmu zavádzajúcemu názvu zmluvou, ktorá zakladá povinnosť obchodného zástupcu žalovaného osobne vyberať týždenné splátky za poskytnutý úver primárne v domácnosti dlžníka alebo

na inom dohodnutom mieste. Táto služba je poskytovaná za odplatu (odmenu) vo výške až 51,5 % z poskytnutej istiny úveru. Odmena za zabezpečenie splátok úveru je neprijateľná, pretože je netransparentná, neurčitá a neprimerane prevyšuje náklady na doplnkovú službu spojenú s hotovostným inkasovaním splátok. Žalovaný touto odmenou obchádza správny výpočet RPMN, čím dochádza ku klamaniu spotrebiteľa a nekalej obchodnej praktike. Len nepatrnú časť odmeny za zabezpečenie splátok úveru používa žalovaný na vykrytie tejto služby. Tým, že výšku odmeny stanovuje percentuálne z výšky úveru, potvrdzuje obchádzanie neprimeraných úrokov, ktoré fakticky navyšuje práve touto problematickou odmenou a neprimerane tak predražuje cenu úveru. V súvislosti s poplatkami (poplatkom za garantovanú službu a odmenou za zabezpečenie splátok úveru) poukázala na rozhodovaciu líniu a aplikačnú prax súdov v SRN, Rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010 a na výklad § 53a Občianskeho zákonníka, tak ako ho vyjadril v Rozsudku zo dňa 10.9.2013 Krajský súd Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/321/2012. Nakoľko úver poskytnutý žalovaným žalobkyni je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi tým čo žalobkyňa na tento úver doposiaľ plnila na vrátenie úveru a žalovaným skutočne poskytnutým plnením, t.j. sumu vo výške 647,60 eura.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. V časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok v bode I. a II. petitu považuje žalovaný predmetnú žalobu za nepripustnú pre rozpor s § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Má za to, že žalobcom navrhovaný určovací žalobný návrh je tým akademickým sporom, ktorý okrem značných nákladov na súdny systém, právnych zástupcov a strany sporu nič nerieši. Zákonodarca zmenu v prípustnosti klasických určovacích žalôb doplnil o inštitút konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP, kde de facto, došlo k pripusteniu osobitnej žaloby o určenie právnej skutočnosti, ktorou je neprijateľnosť zmluvnej podmienky alebo nekalej obchodnej praktiky, tieto však musia byť nezávislé od okolností konkrétneho prípadu (požiadavka abstraktnosti). Žalovaný v časti žalovaného plnenia vzniesol námietku premlčania v zmysle podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“). Žaloba bola podaná na okresný súd dňa 11. augusta 2017, t. j. v 32. týždni roka 2017 - žalovaný uplatňuje svoju námietku premlčania z dôvodu, že plnenia v sume prevyšujúcej sumu 178,- eur boli poukázané žalobkyňou žalovanému pred viac ako dvoma rokmi pred podaním žaloby súdu (t. j. pred 32. týždňom roka 2015), t. j. žalovaný nárok je premlčaný najmenej v sume 469,60 eura. Judikatúra ohľadne plynutia subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie bezdôvodného obohatenia ustálene uvádza, že „oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Pokiaľ ide o jednotlivé žalobné dôvody týkajúce sa absencie náležitostí ustanovených ZoSÚ tak žalovaný poukázal predovšetkým na to, že tieto dôvody sú zjavne bagateľné pre prehnaný formalizmus tak ako to má na mysli Ústavný súd SR: „prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania“ (napr. nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014). Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti a doba trvania úveru tak ZoSÚ používa pojem „termín konečnej splatnosti“, nie „dátum“. V slovenskom jazyku pritom nie sú slová „termín“ a „dátum“ synonymami. Slovo „termín“ vymedzuje čas, v ktorom treba niečo splniť. Slovo „dátum“ však vymedzuje konkrétny časový údaj v podobe deň, mesiac, rok (viď Krátky slovník slovenského jazyka. 4. dopl. a upr. vyd. Bratislava : Veda 2003). Rozdielne používanie uvedených pojmov má v slovenskom súkromnom práve dlhodobú tradíciu a je nevyhnutnosťou v zmluvnom práve, čo je zrejším dôvodom prečo si zákonodarca osvojil práve pojem „termín“ a nie „dátum“. Slovo „termín“ sa napríklad používa aj v spojení „výplatné termíny“ v § 43 ods. 2 a § 130 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, ako pravidelná náležitosť pracovnej zmluvy. Individuálne pracovnoprávne spory pritom tiež patria medzi spory s ochranou slabšej strany v zmysle CSP, teda zamestnanec je rovnako „slabšou stranou“ ako spotrebiteľ. V individuálnych pracovnoprávných sporoch však neexistuje nikto, a isto nie zamestnanec, ktorý by spochyboval, že dohoda o výplatnom termíne

je neplatná len z toho dôvodu, že výplatný termín nie je pre každý mesiac samostatne vyjadrený konkrétnym dátumom v podobe deň, mesiac a rok. Jazykový výklad danej náležitosti tak jasne vyžaduje iba určenie časového okamihu konca doby resp. dĺžky trvania Zmluvy o úvere, spôsob jeho určenia však neobmedzuje. Jazykový výklad danej náležitosti tak je v súlade s výkladom, ktorý poskytol Súdny dvor EÚ rozsudkom Súdneho dvora EÚ, vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová, C-42/15 (ďalej len „Rozsudok HCS“): „2. Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“. Predmetný výrok Rozsudku HCS sa vzťahuje na náležitosť zmluvy o úvere podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 so zameraním na pojem „frekvencia splátok“. Ako vyplýva z odôvodnenia Rozsudku HCS tento sa tiež jasne vzťahuje aj na náležitosť podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48: „dĺžku trvania zmluvy o úvere“, ktorá bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná práve § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.: „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,“. Vnútroštátna právna úprava tak uvedenú náležitosť nesprávne (nepresne) transponovala do vnútroštátneho poriadku SR. Sú preto splnené podmienky na uplatnenie nepriamych účinkov (tzv. uplatnenie eurokonformného výkladu) čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, a tak je prípustné vnútroštátnu právnu normu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať (a to aj so spätným účinkom) iba vo svetle smernice 2008/48, tak že nestanovuje požiadavku uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere konkrétny dátum (deň, mesiac, rok) konečnej splatnosti. Namietaná náležitosť Výška, počet a termíny splátok je v Zmluve o úvere uvedená na jej prvej strane, kde je definovaný: (i) počet splátok, (ii) výška každej splátky, (iii) splatnosť každej splátky. Úroky, ani istina nemali žiaden osobitný dátum splatnosti, ktorý by vyžadoval, aby bolo potrebné popri splatnosti jednotlivých splátok definovať samostatne splatnosť jednotlivých zložiek celkových nákladov žalobcu spojených s poskytnutým úverom. Výklad daného ustanovenia len jazykovým výkladom pri použití extrémne formalistického zužujúceho výkladu, ktorý požaduje žalobkyňa je nepripustný. Tento formalisticky zužujúci jazykový výklad je pritom v rozpore s oficiálnym stanoviskom Slovenskej republiky, rozhodnutiami všeobecných súdov, aj s nedávnym stanoviskom Národnej banky Slovenska (Informácia odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej). Túto skutočnosť názorne vystihuje aj oficiálne stanovisko Slovenskej republiky prezentované v rámci konania pred Súdnym dvorom vedenom pod sp. zn. C-42/15 (vec Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová), kde Slovenská republika k danej náležitosti uviedla: „relevantné znenie uvedeného zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.“ Zužujúci výklad, ktorý navrhuje žalobkyňa, nielenže je v rozpore s oficiálnym stanoviskom Slovenskej republiky k danej náležitosti, početnými rozhodnutiami súdov a posledným stanoviskom Národnej banky Slovenska z roku 2017, ale aj to, že použitie takéhoto výkladu je vylúčené za použitia argumentov právnej logiky. K danej náležitosti poskytol výklad Súdny dvor v Rozsudku HCS: „3. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“. Pokiaľ ide o RPMN poskytovaného úveru tak výška je špecifikovaná na prvej strane zmluvy o úvere, kde je explicitne uvedený tento údaj a to: 70,38%. Zo žiadneho výpočtu žalobcu nie je zrejmé, že by išlo o výpočet nesprávny. Výpočet z internetovej kalkulačky nemožno akceptovať, pretože jednak nie je známe, s akými vzorcami pracuje, a jednak neumožňuje zadať poslednú splátku v odlišnej výške od predošlých splátok ako v prípade daného úveru. Každopádne, žalovaný dodáva, že pri výpočte uvedenej hodnoty postupoval v súlade s § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. a príloh tohto zákona. Napokon, žalobkyňa ani opak nespochybňuje. Predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené v bode 5 a 6 Zmluvy o úvere a zodpovedajú citovanému zákonu. Čo sa týka výhrady, že do výpočtu RPMN mali byť započítané náklady na doplnkovú službu, s týmto žalovaný nesúhlasí, pretože je to v rozpore s § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. (povinne sa doplnkové služby započítavajú až s účinnosťou novely zákona č. 129/2010 Z. z. účinnnej od 23.12.2015). Ďalej uviedol, že pre určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky musia byť splnené 3 podmienky a to existencia zmluvy, ak zmluva nevznikla alebo medzičasom zanikla, táto podmienka splnená nie je; konkrétne zmluvné ustanovenie, ktoré má spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sa v zmluve musí nachádzať, ak sa takéto ustanovenie v zmluve nenachádza nemôže sa jednať o neprijateľnú podmienku a ustanovenie zmluvy sa netýka (i) predmetu plnenia a (ii) ceny plnenia.

Pre určenie neprijateľnosti podmienky nebola splnená ani jedna z troch kumulatívnych podmienok. Okresný súd Martin v rozsudku z 19. januára 2015, sp. zn. 15C/244/2014, už právoplatne rozhodol, že predmetný bod 4 (v rovnakom znení ako v danom prípade) nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, t. j. žalobu o určenie uvedenej neprijateľnej podmienky zamietol. V druhom rade, v prípade bodu 4 Zmluvy o úvere ide o výpočet činností, ktoré má právo žalobca využiť za poplatok za garantovanú službu. Všetky tieto činnosti predstavujú práva žalobkyne, t. j. nepredstavujú v žiadnom prípade žiadnu nerovnováhu v neprospech žalobkyne, ale naopak, v neprospech žalovaného. Inak povedané, z využívania uvedených možností má prospech len a len žalobkyňa ako zákazník a spotrebiteľ, nie žalovaný ako dodávateľ. Takéto ustanovenie preto nemôže napĺňať pojmové znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky. Taktiež nie je zrejmé, prečo by žalovaný uvedené činnosti (ak bude neprijateľná podmienka vyslovená) nemohol poskytovať (napríklad, ad absurdum, žalovaný by nemohol poskytovať informácie telefonicky a nemohol by prevádzkovať infolinku), pričom ostatní poskytovatelia a podnikatelia v iných segmentoch by takúto činnosť prevádzkovať mohli. Na vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, spočívajúcej vo vymedzení činností, na ktoré má zákazník nárok, preto nie je žiaden dôvod a to o to viac, že práve požadovaným vyslovením neprijateľnej podmienky by sa zo Zmluvy o úvere „stratilo“ vymedzenie činností, na ktoré má žalobkyňa ako zákazník právo za zaplatený poplatok za garantovanú službu, tj. nastal by stav, ktorý žalobkyňa žalovanému vyčíta a síce, že poplatok nie je dostatočne vymedzený. Nakoniec uviedol, že strany sporu spolu uzavreli dňa 29. mája 2013 aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru (ďalej len „doplnková zmluva“), na základe ktorej poskytuje žalovaný svojim zákazníkom (v danom prípade žalobkyňi), ktorí sa pre túto ponuku rozhodli využiť, dobrovoľnú doplnkovú službu (ďalej len „doplnková služba“). Doplnková zmluva je samostatnou akcesorickou zmluvou k Zmluve o úvere, no nie je podmienkou získania úveru. Doplnková zmluva obsahuje ustanovenia o predmete plnenia (čl. I, bod 1.1) a jeho cene (čl. I, bod 1.2), pričom obe sú vyjadrené jasne a zrozumiteľne. Doplnková služba je nadštandardnou službou a je spolplatnená. Vzhľadom na ich doplnkový charakter je zrejmé, že vždy súvisia s nejakou hlavnou službou, čo však nemá žiadnu súvis ohľadne ich (ne)platnosti ako sa nesprávne domnieva žalobkyňa. Existencia doplnkovej zmluvy je podmienená predchádzajúcim poskytnutím úveru na základe Zmluvy o úvere (z tohto dôvodu sa náklady na túto službu nezapočítavajú ani do výpočtu RPMN). Táto podmienenosť však nie je obojstranná, pretože existencia úverového vzťahu nie je podmienená existenciou doplnkovej zmluvy, čo potvrdzuje aj fakt, že niektorí zákazníci žalovaného sa rozhodli pre túto doplnkovú službu a niektorí nie. Odmena za túto doplnkovú službu je cenovým dojednaním, ktoré bolo medzi účastníkmi konania dojednané pevnou sumou uvedenou v bode 1.2 doplnkovej zmluvy. Možnosť posudzovať primeranosť ceny existuje podľa rozhodnej právnej úpravy v súčasnosti len (i) v prípade uplatnenia opatrení na zamedzenie nežiaduceho cenového vývoja podľa § 4 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov a (ii) v prípade skúmania výšky odplaty za úver (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka). V prípade doplnkovej služby nejde o ani jeden z uvedených prípadov. Závery žalobkyne o neprijateľnosti odmeny za doplnkovú službu, preto nemajú oporu v právnej úprave ani judikatúre Súdneho dvora EÚ. Výška odmeny podľa doplnkovej zmluvy nepodlieha súdnemu prieskumu jej primeranosti podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o cenové dojednanie, ktoré je vyjadrené v zmluve určito, jasne a zrozumiteľne. Odmena za dojednanú službu je v doplnkovej zmluve hlavným zmluvným dojednaním, nejde teda o vedľajšie zmluvné dojednanie. To vylučuje aj možnosť súdu posudzovať primeranosť ceny tejto služby. Znamená to, že priamo zákon stanovuje, že ustanovenia o predmete plnenia a o cene plnenia nemôžu nikdy vyvolávať „nerovnováhu“, pretože ide o základné ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré si spotrebiteľ vie ustrážiť. Dojednanie o cene, preto nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovaný považuje dojednanú odmenu aj za plne súladnú s dobrými mravmi, pretože v plnej miere zodpovedá náročnosti toho, že sa obchodný zástupca musí dostaviť 60-krát k žalobkyňi za účelom plnenia doplnkovej zmluvy, z čoho prirodzene vznikajú žalovanému aj značné náklady spočívajúce najmä v cestovných nákladoch a amortizácii, rovnako tak aj náklady v súvislosti so stratou času a zabezpečením úhrad ľuďom, ktorí tieto činnosti v mene žalovaného vykonávajú a úhradou bankových poplatkov. Ak by rovnaké cesty vykonával napríklad advokát v súvislosti s poskytovaním právnych služieb jeho odmena, vrátane náhrad, by podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorú bežne priznávajú súdy, bola by porovnateľná s dojednanou odmenou podľa doplnkovej zmluvy.

3. Žalobkyňa v replike uviedla, že z viacerých zákonných ustanovení vyplýva možnosť domáhať sa určenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, a to predovšetkým z § 53a Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 1, 2 CSP. Naliehavý záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vyplýva predovšetkým z § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľov. Žalobkyňa sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného k

otázkam premlčania a námietku žalovaného o premlčaní plnenia v sume prevyšujúcej sumu 178,- eur považuje za nedôvodnú. Predložila prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 08.06.2017, z ktorého vyplývajú okolnosť, za ktorých sa žalobkyňa skutočne dozvedela o tom, že vo veci týkajúcej sa Zmluvy o úvere č. 569210913 zo dňa 29.05.2013, sú splnené také podmienky, aby sa mohla voči žalovanému domáhať nároku na vrátenie sumy, o ktorú žalobkyňa „preplatila“ žalovaným poskytnutý úver, teda sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Ďalej uviedla, že údaj o konečnej splatnosti musí byť v Zmluve o úvere uvedený výslovne, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok a pod.). V tejto súvislosti poukázala napr. na Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015, sp. zn. 6Co/155/2014; Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.09.2017, sp. zn. 5Co/278/2016. Žalobkyňa zastáva názor, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov majú byť v zmysle platnej právnej úpravy vymedzené jednotlivo (rozčlenenie jednotlivých častí splátky na istinu, úroky a iné poplatky) (napr. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015, sp. zn. 6Co/155/2016, Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. júna 2014 sp. zn. 6Co/523/2014, prípadne Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 20. apríla 2015, sp. zn. 11Co/127/2015). Platbu spojenú s poskytnutím spotrebiteľského úveru je z materiálneho hľadiska potrebné považovať za poplatok, pričom tento je v zmysle § 2, písm. g) ZoSÚ z potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré sú podľa § 19 ods. 1, a 2. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách použité na určenie ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN). Konanie žalovaného, keď plnenie bezprostredne spojené so spotrebiteľským úverom vyčlení do osobitnej dohody, zmluvy, je nutné považovať za nekalú (klamlivú) obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 1, písm. d) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže u spotrebiteľa vzbudzuje dojem, že sa jedná o osobitne poskytovanú službu, za ktorú je spotrebiteľ povinný uhradiť veriteľovi odmenu. Takáto nekalá obchodná praktika je potom zakázaná. Snaha o výklad o oddelenosť doplnkovej služby o od Zmluvy, a teda aj o odlišnosť charakteru plnení, je účelová, a snahou o obchádzanie právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov.

4. Žalovaný v duplike opäť poukázal na neprípustnosť žaloby. Žalobca sa v bodoch (i) a (ii) petitu domáha určenia neplatnosti dvoch zmlúv (čiastočnej a úplnej) pričom v bode (iii) sa domáha plnenia z titulu údajného bezdôvodného obohatenia avšak určovacie žalobné návrhy sú konzumované žalobným návrhom na plnenie. Zotrvál na vnesenej námietke premlčania. K prehláseniu združenia HOOS uviedol, že sa jedná o vzorové prehlásenia, ktoré toto združenie alebo nejaká neznáma tretia osoba opakovane vytvára pre účely súdnych konaní, čo je už samé osebe absurdné. Uvedená totožnosť žalôb ako aj týchto prehlásení združenia HOOS po formálnej aj obsahovej stránke je zrejmá z desiatok konaní (napr. konania vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11Csp/137/2016, sp. zn. 14Csp/86/2016, sp. zn. 11Csp/117/2016, sp. zn. 13Csp/87/2016 etc.). Okrem toho sa však medzičasom preukázalo v iných konaniach (napr. konania vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11Csp/126/2017, či sp. zn. 20Csp/126/2017) aj to, že toto údajné prehlásenie združenia HOOS nemá s realitou nič spoločné, a preto ho žalovaný spochybňuje, rovnako ako aj jeho pravosť, keďže na všetkých týchto vzorových prehláseniach je absolútne zhodný podpis s absolútne rovnakým umiestneným pečiatky ako aj škvrou pod ňou - javí sa byť preto sfaľované. Združenie HOOS nemá žiadne oprávnenie poskytovať právne služby, vrátane právneho poradenstva, preto postavenie tejto právnickej osoby je rovnaké ako postavenie žalobkyne a jeho právne názory, či právne vedomie nie je v ničom závažnejšie, či podstatnejšie ako právne vedomie žalobkyne, či akejkolvek inej osoby. O uvedenom svedčia napríklad aj spory súčasnej predsedníčky predstavenstva združenia HOOS pani X. U., ktorá sama žalovala žalovaného, no napriek tomu v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/74/2012 a sp. zn. 14C/69/2012 boli jej žaloby zamietnuté. Združenie HOOS vystupujúceho prostredníctvom pani X. U., nemá žiadne právne vedomie a tiež žiadne ekonomické a ani právnické vzdelanie, čo v konaní preukázané nebolo (hoc by to ani nemalo žiadnu relevanciu) a ktorá sama v minulosti využívala právne služby kvalifikovaných tretích osôb (advokáta). Prehlásenie nemá žiadne osobité či akokoľvek významné postavenie, od ktorého by sa dokonca ešte aj mala odvodzovať akákoľvek právna skutočnosť ako si to predstavuje žalobca. Pri namietanej náležitosti a to termín konečnej splatnosti zopakoval svoje vyjadrenie k žalobe. Pri výške, počte a termíne splátok poukázal uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Pokiaľ ide o RPMN tak z legálnej definície celkových nákladov tak jasne vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z. z. rozlišuje medzi doplnkovými službami súvisiacimi so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, (i) ktoré spotrebiteľ musí navyše uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok a medzi (ii) tými, pri ktorých spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver a aby ho získal za ponúkaných podmienok (t. z. negácia (i)). Žalobkyňa nemusela uzavrieť Zmluvu o doplnkovej

službe, aby na základe Zmluvy získala spotrebiteľský úver a aby ho získala za ponúkaných podmienok. V prípade danej Zmluvy je RPMN v hodnote 70,38%. Nemožno súhlasiť s tým, aby do výpočtu RPMN boli započítané aj náklady na službu, poskytovanú na základe doplnkovej zmluvy. Dôvodom je, že o nákladoch, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN explicitne stanovuje § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., že tieto náklady do tohto výpočtu vstupujú za nasledovných podmienok: „... ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom“. V danom prípade doplnkovej zmluvy však uzatvorenie doplnkovej zmluvy bolo dobrovoľné a náklady na túto službu boli zrozumiteľne a samostatne uvedené v doplnkovej zmluve. Citované ustanovenie preto bráni tomu, aby do výpočtu RPMN mohli byť započítané aj náklady na službu poskytovanú na základe doplnkovej zmluvy. Okrem uvedeného je aj z logiky veci a zo samotnej argumentácie žalobkyne vylúčené započítanie nákladov na službu poskytovanú podľa doplnkovej zmluvy do výpočtu RPMN a to z dôvodu, že sama žalobkyňa namieťa, že doplnková zmluva je neplatná. Ak žalobca namieťa, že doplnková zmluva je neplatná, nemôže byť predsa náklad na službu poskytovanú na základe tejto zmluvy započítaný do výpočtu RPMN. Žalobkyňa na viacerých miestach pletie niekoľko právnych inštitútov, najprv žalobca uvádza, že do celkových nákladov spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. mala byť zahrnutá aj odmena podľa zmluvy o doplnkovej službe. RPMN je preto pri jednotlivých zmluvách o úvere uvedený v nižšej hodnote ako v skutočnosti je, následne však uvádza, že odmenu dojednanú v zmluvách o doplnkovej službe je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku a celé to završuje konštatovaním, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tieto zdôvodnenia poskytnuté žalobkyňou sú navzájom protirečivé, pretože každá z týchto troch alternatív vylučuje zvyšné dve, pretože do výpočtu RPMN môžu vstupovať len platne dojednané plnenia, pretože neplatne dojednané akékoľvek zmluvné ustanovenie nevyvoláva predsa žiadne právne účinky, preto ak žalobca tvrdí, že dojednaná odmena zo zmluvy o doplnkovej službe mala vsúpiť do RPMN, tak je nepochybné, že také dojednanie musí byť platné, t.j. že za daný predmet zmluvy je možné dojednať odplatu ako aj to, že takéto ustanovenie zmluvy nemôže byť teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou a už vôbec nie nekalou obchodnou praktikou.

5. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to Zmluvou o spotrebiteľskom úvere na č.l. 7, Zmluvou o zabezpečení splátok úveru na č.l. 8, Zoznamom všetkých platieb na č.l. 9, Výpočtom RPMN na č.l. 10, Vyjadrením žalovaného na č.l. 19-27, Informáciou odboru ochrany finančných spotrebiteľov na č.l. 28-31, Vyjadrením žalobkyne na č.l. 38-42, Prehlásením na č.l. 43, Vyjadrením žalovaného na č.l. 50-58 a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 29.5.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 569210913, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 1.400,- eur. V zmluve je uvedené, že celkové náklady spotrebiteľa sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 22,38 % ročne zo sumy úveru, t.j. vo výške 201,60 eura a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 281,40 eura. Celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavujú ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 70,38 %. Celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť žalovanému na základe zmluvy je tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, pričom v čase uzatvorenia zmluvy a pri predpoklade riadneho a včasného plnenia dlhu, predstavuje sumu 1.883,- eur. Priemerná hodnota RPMN vzťahujúca sa na úver poskytnutý na základe zmluvy predstavuje 48,52 %. Žalobkyňa sa zaviazala splatiť dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú je 31,39 eura a výška poslednej splátky dlžnej sumy je 30,99 eura. Úver bol poskytnutý na dobu 60 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Pokiaľ ide o spôsob plnenia zmluvy, v zmluve je zaškrtnuté políčko „Hotovostný režim“, ktorý znamená, že žalobkyňa sa zaviazala splácať splátky osobne v ktorejkoľvek banke alebo pobočke banky vkladom na účet žalovaného. Zároveň žalobkyňa potvrdila prevzatie celej čiastky úveru v hotovosti.

7. Dňa 29.5.2013 žalobkyňa a žalovaný uzatvorili tiež Zmluvu o zabezpečení splátok úveru. Na základe nej sa poskytovateľ zaviazal, že žalobkyňi za odmenu bude počas platnosti tejto zmluvy pravidelne poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru, ktorý jej bol poskytnutý na základe zmluvy číslo 569210913, a to v jej bezodkladnom použití na účely úhrady splátky spotrebiteľského úveru, spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa sa zaviazala poskytnúť potrebnú súčinnosť s tým, že prevzatie

peňažnej hotovosti sa uskutoční v mieste trvalého pobytu zákazníka alebo na inom mieste, určenom predchádzajúcou vzájomnou dohodou zmluvných strán. Žalobkyňa sa zaviazala, že za poskytnutie tejto služby zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 721,- eur v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach vo výške 12,01 eura a poslednú splátku vo výške 12,41 eura počas doby splácania spotrebiteľského úveru. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy.

8. Z karty splátok a poštových poukazov (č.l.9) vyplýva, že žalobkyňa poukázala žalovanému úhrady v celkovej výške 2.047,60 eura.

9. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

10. Podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

11. Podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

12. Podľa § 2 písm. i) ZoSÚ, ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

13. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

15. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzatvorenia zmlúv (ďalej len „Občianskeho zákonníka“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrými mravom.

18. Podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 53 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

20. Podľa § 53 ods. 5 a 10 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí

21. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

22. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

24. Podľa § 100 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremľujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremľujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

25. Podľa § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

26. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

27. Uzavretú zmluvu súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyni ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z formy a obsahu zmluvy, je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už pripravený a dopisoval do nich iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobkyne, ktorá obsah zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť, ani neovplyvnila. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné.

28. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde dňa 11.8.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 647,60 eura a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok.

29. Vykonaným dokazovaním hodnotiac dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

30. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že Zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda jednoznačná špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. V zmluvách sa síce nachádza, že konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je 7. deň 60 týždňa po dni uzavretia Zmluvy, avšak takúto formuláciu konečnej splatnosti súd považuje za nedostatočnú, keďže neposkytuje spotrebiteľovi jasný údaj o tom, kedy nastala konečná splatnosť úveru. Aj Súdny dvor vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bírová uviedol, že síce nemusí byť nutne uvedený konkrétny dátum splatnosti splátok, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Súd má za to, že formulácia 7. deň 60 týždňa po dni uzavretia Zmluvy neumožňuje spotrebiteľovi sa jednoducho, bez zložitých výpočtov a k tomu potrebných pomôcok dopracovať k presnému dňu konečnej splatnosti. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Co/142/2017, ktorý uviedol: „Vo veci sa správne dospelo k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o úvere, vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd uvádza, že nemožno termín splatnosti úveru nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných týždenných splátkach. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzavretí zmluvy akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať. Konečná splatnosť úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný“.

30. Zmluva ďalej neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) ZoSÚ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Tento údaj je uvedený iba za podpismi účastníkov zmlúv, v obchodných podmienkach. Z hľadiska ochrany spotrebiteľa na mieste požiadavka na jednoznačnosť a prehľadnosť tohto údajá a musí byť obsahom Zmluvy, ku ktorej účastníci zmluvy pristúpia a potvrdia ho svojím podpisom. To, že je v úverovej zmluve daný údaj uvedený až za podpismi účastníkov zmluvy, je nutné považovať vo svojich dôsledkoch ako absenciu údajá o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

31. Zmluva taktiež neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a to predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Tento údaj je uvedený iba za podpismi účastníkov zmlúv, v obchodných podmienkach. Z hľadiska ochrany spotrebiteľa na mieste požiadavka na jednoznačnosť a prehľadnosť tohto údajá a musí byť obsahom Zmluvy, ku ktorej účastníci zmluvy pristúpia a potvrdia ho svojím podpisom. To, že je v úverovej zmluve daný údaj uvedený až za podpismi účastníkov zmluvy, je nutné považovať vo svojich dôsledkoch ako absenciu tohto údajá.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené sa poskytnutý úver zo Zmluvy v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ pokladá za bezúročný a bez poplatkov.

33. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyni bola vyplatená suma 1.400,- eur, pričom žalovanému poukázala úhrady v celkovej výške 2.047,60 eura, a teda žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 647,60 eura. Súd preto zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 647,60 eura.

34. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

35. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako

základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky2) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/20150101>> platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Dlh, vzniknutý bezdôvodným obohatením je dlhom, ktorého zročnosť nie je určená právnym predpisom, alebo rozhodnutím súdu, alebo nevyplýva z dohody účastníkov, a preto je dlžník, v tomto prípade žalovaný, podľa § 563 Občianskeho zákonníka povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Za prvú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd považoval doručenie žaloby žalovanému, a preto sa nasledujúci deň dostal žalovaný do omeškania. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie zákonného úroku 5% ročne zo sumy 647,60 eura od 4.10.2017 do zaplatenia.

37. Nakoniec súd uvádza, že pokiaľ ide o ďalšiu napadanú náležitosť a to výšku, počet a termíny splátok istiny, tak podľa názoru súdu žiadnym spôsobom výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ nemožno dospieť k záveru o nutnosti rozčlenenia splátky, ktorá bola dohodnutá v zmluve, ako celková splátka zahŕňajúca istinu, úrok, prípadne poplatky, že by mala byť v zmluve v rámci danej náležitosti zmluvy rozčlenená na jednotlivé jej zložky. Ak by zákonodarca mal túto snahu, nepochybne by sporné ustanovenie naformuloval tak, aby bolo z neho zjavné, že v zmluve musí byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úrokov a osobitne splátka poplatkov. Z formulácie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva to, že dohodnutá mesačná splátka zahŕňa všetky spomínané komponenty. Súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/15 zo dňa 9.11.2016, keď na otázku súdu, či článok 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/ smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí v čase uzavretia obsahovať presné určenie, aká časť jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, súdny dvor uviedol, že daný článok sa má vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia podľa Európskeho súdu bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V odôvodnení rozhodnutia súdny dvor uviedol, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky podľa článku 10 ods. 2 písm. i/ a článku 10 ods. 3 smernice. Z toho je teda nepochybné, že zmluva nemusela obsahovať počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a navyše žalobkyňa si môže bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy vyžiadať výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky (§ 9 ods. 3 ZoSÚ). Súd taktiež poukazuje aj vyjadrenie Slovenskej republiky vo veci prejudiciálneho konania C - 42/15, kde zástupkyňa uviedla, že znenie zákona o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. K obdobnému záveru dospel aj Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo/146/2017, sp. zn. 3Cdo 56/2018 a sp. zn. 4Cdo/211/2017 Vzhľadom na uvedené je súd toho názoru, že v zmluve rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky nemusel byť a postačovalo uvedenie celkovej výšky splátky.

38. Vo vzťahu k neprijateľnej zmluvnej podmienke a to poplatku za garantovanú službu súd uvádza nasledovné. Poplatok za garantovanú službu bol v Zmluve stanovený pevnou sumou vo výške 201,60 eura. V obchodných podmienkach bolo aj stanovené čo má tento poplatok predstavovať, pričom možno konštatovať, že sa jedna o poplatok za správu úveru a odklad splátok úveru. Súd tento poplatok posúdil a dospel k záveru, že sa jedná o neprijateľnú o zmluvnú podmienku a to z dôvodu rozporu s § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona. Obchádzanie zákona videl súd v tom, že dojednaním poplatku za garantovanú službu, prevyšujúceho úrok, nie je ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mal spôsobiť neúmerne navyšovanie úveru. V čase uzavretia zmluvy právnym predpisom nebola stanovená resp. obmedzená výška úroku pri úveroch. Z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je však zrejmé, že dojednanie úrokov v neprimeranej výške bolo a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zrejme to bolo motívom pre žalovaného vyhnúť sa takémuto posúdeniu cez stanovenie poplatku za garantovanú službu. Žalovaný iba nahradil administratívny poplatok, ktorý používal v predchádzajúcich zmluvách so spotrebiteľmi, a ktorý bol už vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku, termínom poplatok za garantovanú službu, pričom do obchodných podmienok dal iba formálne služby, ktoré sa sudu javia ako správa úveru (podľa § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 10.6.2013 - veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov za správu) a odklad splátok, pri ktorom spotrebiteľ nevie, či túto službu v budúcnosti využije a za ktorú ma platiť poplatok. Takáto zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľná.

39. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku v zmluve o zabezpečení splátok, tak odmena za službu bola stanovená vo výške 721,- eur, ktorú sa žalobkyňa zaviazala splácať v 60 pravidelných týždenných splátkach po 12,01 eura a posledná splátka 12,41 eura. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že zmluva o zabezpečení splátok úveru je samostatnou akcesorickou zmluvou k zmluve o spotrebiteľskom úvere, no nie je podmienkou získania úveru. Zmluva o zabezpečení splátok úveru obsahuje ustanovenia o predmete plnenia (čl. I, bod 1.1) a jeho cene (čl. I, bod 1.2), pričom obe sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Doplnková služba je nadštandardnou službou a je spoplatnená. Súd sa s týmto názorom nestotožnil. Nemožno pripustiť obídanie ochrany spotrebiteľa tým, že sa forma splácania úveru, vyčlení do samostatnej zmluvy a tváriť sa, že ide o samostatnú zmluvu so samostatnou cenou, ktorá by práve preto, že nie je súčasťou textu Zmluvy, nemala podliehať kontrole v rámci ochrany spotrebiteľa. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 567 ods. 1 OZ, dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka. Zo zákona teda vyplýva, že dlh sa platí, ak sa nedohodnú inak, v mieste bydliska dlžníka (spotrebiteľa). Súdny dvor v bode 68 rozsudku C-415/11 uviedol: „Ako uviedla generálna advokátka v bode 71 svojich návrhov, pri otázke, či podmienka spôsobuje „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na škodu spotrebiteľa, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Okrem toho sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok. Pokiaľ ide o otázku, za akých okolností dôjde k takejto nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery“, treba konštatovať vzhľadom na šestnástu odôvodnenie a ako v podstate uviedla aj generálna advokátka v bode 74 svojich návrhov, že, vnútroštátny súd má na tento účel preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní.“ Žalobkyňa mala platiť odmenu za službu, ktorou žalovaný vyberá splátky v jej mieste bydliska vo výške 51,5% poskytnutých peňažných prostriedkov, ktorá viac ako 3 - násobne prevyšuje dohodnutý úrok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom z ustanovenia § 567 ods. 1 OZ mu takéto právo vyplýva bezplatne. Je nepochybné, že žalobkyňa by nesúhlasila s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní, pokiaľ by mal vedomosť o tom, že táto služba by mala byť zadarmo a teda takouto zmluvnou podmienkou dochádza k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa. Dojednanie odplaty zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyše súd aj z vlastnej činnosti má vedomosť o tom, že odplata je stanovená vždy vo výške 51,5% poskytnutých peňažných prostriedkov. Nie je teda zrejme, prečo za hotovostný výber splátok mal vyššiu sumu pri poskytnutí totožnej služby zaplatiť ten, kto dostal vyšší úver. Súd je preto toho názoru, že zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľná.

40. Žalovaný vo svojich vyjadreniach vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné na premlčanie aplikovať ust. § 107 OZ. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Z vykonaného dokazovania a to z prehlásenia združenia na ochranu občana HOOS súd zistil, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až v mesiaci apríl 2017, kedy združeniu predložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere a po posúdení ju informovali o jej bezúročnosti a bez poplatkovosti a neprijateľných zmluvných podmienok. V danom prípade súd zastáva názor, že sa nejedná o jednoduchú právnu otázku, ktorú priemerný spotrebiteľ (žalobca) vie posúdiť už pri podpise zmluvy, a preto nemá dôvod neveriť žalobkyňu, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od vyššie spomínaného združenia. Navyše ak by žalobkyňa mala vedomosť o bezdôvodnom obohatení

už pri platení jednotlivých splátok tak je nelogické, aby splácala úver aj nad poskytnuté peňažné prostriedky. Ak teda žalovaný nepreukázal, že sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení skôr, súd vychádzal z predloženého prehlásenia združenia na ochranu občana HOOS. Žaloba bola podaná na súd dňa 11.8.2017, t.j. v 2 ročnej subjektívnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu tak žalobkyňa prvýkrát zaplatila žalovanému platbu nad poskytnutý úver dňa 29.9.2014 a žaloba bola podaná dňa 11.8.2017, t.j. v 3 ročnej objektívnej premlčacej dobe. Nárok žalobkyni teda nie je premlčaný.

41. Podľa § 137 c) a d) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

42. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o neprípustnosti takéhoto určovacieho žalobného návrhu. Právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti CSP zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasl. CSP len s účinkami inter partes (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. januára 2017, sp. zn. 6 Ndc 20/2016). Aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 26.10.2017, sp. zn. 18Co/120/2017 pripustil, že spotrebiteľ sa má možnosť domáhať určenia neprijateľnej podmienky. Súd taktiež poukazuje na § 298 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná. Súd taktiež poukazuje na § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého „Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách“.

43. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu, a preto súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude po právoplatnosti rozhodnutia rozhodnuté samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady

súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).